

Üllésen tanácskozott a népfront megyei elnöksége

A Hazafias Népfront megyei elnöksége tegnap, szerdán Üllés nagyközségben tanácskozott. Az eseményen jelen volt Szőgi Béla, a megyei pártbizottság osztályvezetője, Szabó Lajos, a szegedi járási pártbizottság titkára, Nyáriné Tajti Anna, a nagyközségi tanács elnöke, s Ocskó Lajos, a nagyközségi pártbizottság titkára. Nagy István megyei népfrontelnök megnyitotta szavai után Hegedűs Gábor, az üllési nagyközségi népfrontbizottság elnöke számolt be a testületnek a népfront-kongresszus óta végzett munkáról és a soron következő feladatokról.

Üllésen rangja, tekintélye van a népfronttevékenységnek, amely hatékony eleme a helyi közéletnek. A népfrontbizottság nemcsak az igények felmérésében, a vélemények tolmácsolásában jelentkezik, hanem kivészi részét a feladatokról való mozgósításból építve, mint a konkrét munkából.

A legjobban tevékenykedő népfrontbizottságok közé tartozik az üllési — ezt állapította meg a testület. A beszámolót követően sokoldalú eszmecsere bontakozott ki.

A megyei népfrontbizottság elismerését fejezte ki az üllési népfrontmunkásoknak eddig végzett tevékenységükért.

Második napirendi pontként Ösz Károly, a megyei népfrontbizottság titkárhelyettese ismertette a helyi népfrontbizottságok politikai ismeretterjesztő tevékenységének tapasztalatait, valamint a további feladatokat. Megállapítható, hogy a témakörök feldolgozása során a korábbinál nagyobb hangsúlyt kaptak a helyi politikai, gazdasági, társadalmi feladatok.

Végül a testület elfogadta azt a javaslatot, hogy szeptember 26-ra hívják össze a megyei népfrontbizottságok üléseit és azon az értelemszerű helyszínen megtárgyalásukat tűzzék napirendre.

Kereskedelmi szerződés alma szállítására

Hetvenötmillió rubel értékben írt alá szerződést szerdán a Hungarofruit Kereskedelmi Vállalat és szovjet partnere a Szovjetunióba. A szerződés értelmében még ebben az évben 279 ezer tonna almát, elsősorban jonatan fajfajt szállítanak a Szovjetunióba.

Az idei szerződés értéke öt százalékkal magasabb az előző évinél. Az értékes gyümölcsöt főleg Szabolcs megyéből indítják útnak, de az ország más területeinek almatermő gazdaságai is részt vesznek az exportban.

A szállítások már megkezdődtek, a szovjet áruátvevők első csoportja megérkezett a Hungarofruit tüzési hűtőházába, ahonnan mintegy 200 ezer tonna alma kerül széles nyomtávú vagonokba.

(MTI)

Városépítés és beruházási egyensúly

Többet, szebbet, jobbat a városépítésben is! — ez volt és ez lesz a városok óhajja. Több óvodát, jobb közlekedést, áruellátást, szebb lakást és üzletet szeretne. A gazdálkodás változó körülményei között — amikor az állam összefűzte azt a bugyrot, amelyből a közintézmények költségvetését és a fejlesztéseket finanszírozza — is felvetődik a kérdés, és mert kíváncsi a városlakó: milyen lesz a városépítés, miként alakulnak a városi élet feltételei, s a városok óhajja teljesíthető-e egyáltalán?

Azt hiszem, hiába kérdezném a hétköznapi embert, hogyan és miben érzé a társadalmi közkiadások csökkentését. Nagyon sokan nem tudnának erre válaszolni. Pedig a számok, tények egyértelműen bizonyítják, kisebb az összeg, amelyet az intézmények fölhasználhatnak. A megyei tanács közel 60 millió forinttal csökkentette költségvetését ebben az évben, azonban a takarékos gazdálkodás nem idézett elő zavart egyetlen település életében sem. A szegedi honpolgár legfeljebb annyit érezhet, jobban megnéz az intézmények, kicserélik-e a tavalay vett bútort, vegyennek-e új hűtőgépet, televíziót, szebb futószőnyeget, vagy az állami gépkocsikkal fölüllegesen ne furikázzanak, és így tovább. Bár megjegyzem, lehet, ezt sem érzé, de látnia kellene!

A város „üzemlése” zavartalan. Alkonyat után nem borítja el Szegedet a sötétség, mert a közvilágítást drasztikusan nem korlátozták. Erről már több tanácsülésen is volt vita, nagyon sokan kérték, hogy más nagy városokhoz hasonlóan, Szegeden is csökkentsék az utcákon a fényt, mert az ma már igen drága, és a költségvetésben így is lehet spórolni. Am ha az utcai világítást kevesebb luxra átprogramoznák, legfeljebb azt érnék el, több kerülne az „átépítés”, mint amennyi áramot megtakaríthatnának — mondják a szakemberek.

A költségvetés kisebb növekedése ellenére az alapellátás minden területen biztosított. Sőt, az egészségügyi intézetekben, bölcsődékekben, iskolákban, szociális otthonokban az ellátás színvonala jobb lett. A tanácsok a jövőben is szeretnék garantálni ezt a fejlődést.

Nemcsak a költségvetés összege csökken, hanem a városi beruházások is mérséklődnek, amelyek a fejlesztéseket meghatározzák. Többféleképpen is. Erdemes a mai helyzetet vizsgálat alá venni, mert elképzelhető, hogy az annyit emlegetett városépítés mostani hibái a beruházások lanyhulásával részben megoldódnak.

Napjainkban visszatérő sóhaj: mert rossz az előkészítés, mert elcsúszott a beruházás kezdete, vagy nem volt elég a kivitelező ereje, fél, egy vagy két évvel később avatják fel az új intézményt, kórházat, iskolát, ÁBC-áruházat. Nem kell közgazdásznak lenni ahhoz, hogy bárki gyorsan kiszámíthassa, egyéves késés bármilyen beruházásnál legalább 15–20 százalékos többletköltséget jelent. Végeredményben így százmilliók kirepülnek az ablakon. Pénzben kifejezve is igen nagy haszna lenne, ha a városépítésben a beruházási egyensúlyt megelőző helyrebillen. Nem szölvem arról a sok kapkodásról, idegességről, veszekedésről, a téves intézkedések negatív következményeiről, amelyek a tűzoltómunka következményei. Mert ki tagadja, hogy

ma még a „tűzoltásnak” nagy szerepe van abban, hogy egy-egy megkészt határidőből valamit visszahozzanak. Megszokhatjuk azt is, hogy a késésekkel együtt jár: a beruházók, a tervezők, a kivitelezők kölcsönösen egymásra mutogatnak, és mindenki meg tudja magyarázni — ő nem hibás. Végül is mindenki tud mentséget találni, kifogást keresni. A tények, a számok azonban nem egyértelműen dicsérik a jó munkát. A megyei és a szegedi tanács vb számvetése például azt bizonyítja, hogy a beruházások mai helyzetén mielőbb változtatni kell. Csak a lakásépítés és az új híd építése folyik a terv szerint, és sajnos hosszasan lehetne sorolni azokat a beruházásokat, amelyek valamilyen oknál fogva elhúzódnak. Nézzük meg a dolgot kicsit közelebbről.

A paneles építkezés, így a lakásépítés már óramű szerint megy, a helyi építőipar technológiája ezen a téren a legfejlettebb. Csak a népgazdaság teherbíró-képességén múlik, hogy több lakást nem építenek telepszerűen. A városfejlesztésnél döntő az alapközmű létesítése is. Akárcsak a lakásépítésnél, itt is elegendő a kapacitás, ami nagyon lényeges szempont. Ott nem lehet fejleszteni a várost, ahol nincs csatorna, vízvezeték stb. Egészen más a helyzet az iskola, üzletek, kórház, közintézmények építésénél. Nemcsak az a gond, hogy kevés a kivitelezők ereje, hanem az épületszerkezetet sem tudják helyben gyártani, messziről kell idehozni. Amilyen jól indult a középületek, lakóházak felújítása, annyira rossz a folytatása. Milliőkat nem tudnak elkölteni, mert nem elegendő a munkákhoz. Ha mindehhez hozzávesszük, hogy a tavaly, illetve az idén elkezdett beruházások egy részénél a tervezett költségvetésből nem futja az építkezés, és emiatt biztosan akadozik a kivitelezés, akkor egyáltalán nem lehet keseregni azon, hogy a beruházások ütemét lassítják. Csak így lehet remélni, hogy a kivitelezések határidejét majd betartják, s a költségvetéseket nem lépik túl. Évekkel ezelőtt azt tapasztaltuk, hogy a beruházások előkészítése két-három évig is eltart. Ma már ilyen esettel ritkán találkozni. A központi és helyi erőfeszítések, intézkedések eredménye is ez. De semmilyen intézkedéssel nem lehet elérni, hogy egy-egy vállalatnak több munkása legyen, hiszen nem tudnak új munkaerőt toborozni. Márpedig a kapacitás, a munkákhoz hiánya a kulcsa — olykor pénzügyi fedezettel párosulva — a még mindig érezhető beruházási egyensúlyzavarnak. Eppen ezért hiába hangoztatja bárki, hogy vonják felelősségre ezt vagy azt a vállalatot. A felelősséget érezni kell, és az adminisztratív eszközök ritkán győvitanak, inkább újabb sebeket ejtenek.

Ha olyan helyzet alakul ki, amikor a beruházási piac jobban igazodik a vállalatok erejéhez, már inkább el lehet válni, jó útmutatás, megértő partnerek legyenek a városépítésben, a városfejlesztésben. Több vállalatnak kevesebb feladata lesz, és így inkább megkövetelhető a pontosabb, jobb munka. Hogy mikor beszélhetünk a városépítésben beruházási egyensúlyról? A szakemberek jóslata szerint 1980-ra és 81-re már bekövetkezhet az üdvös állapot. S mit remélhetnek Szeged lakói? Bizonyára jobbat és szebbet, s időben.

Halász Miklós

A munkaverseny hétköznapijai

A cipőgyári apróságok

Sok kicsi... hát persze, hogy mindenki tudja, hiszen ismeri a közmondást... sokra megy, de mintha csak országos méretű ébredésre, magas fórumok határozataira, hivatalos biztatásra vártunk volna, hogy higgyünk az elkoptatott szavak igazságában, mostanában kezdjük felfedezni az apróságok értékét. Lassanként beleszokunk abba is, semmi ördögösség nem szükséges, hogy a munkahelyeken forintok százezreit takarítsuk meg — egy kis odafigyeléssel. Részlet egy munkaverseny-felajánlásból: „Vállaljuk, hogy... a gazdaságos termelés érdekében az alap- és mellékanyag-felhasználást egy százalékkal javítjuk... az energia takarékosabb felhasználása érdekében a gyáregységénél 55 ezer, az üzemegységénél 10 ezer forint értékű villamos energiát takarítunk meg...” Tizenhárom aláírás: a Jubileumi Ifjúsági brigád tagjai, Szeged. Minőségi Cipőgyár szegedi gyáregysége.

Most is vannak ott ebből az üzemből.

— És akik innen hiányoznak?

— Azok munkáját az itt maradók végzik el.

— Segítik a segítőket?

— Végül is együtt a közös célt: minél több készárut termeljünk.

Az egyik géptől feláll egy fiatalasszony, indul a terem kijáratá felé. Visszalép, valamint igazít a gépén, azután megy csak ki.

Albrecht Apollónia, a Jubileumi Ifjúsági brigád vezetője ad magyarázatot az imént látott mozdulatra. — Tudja, hogy van otthon? Bemegy este az ember a szobába, felfújítja a villanyt. De ha kijön, minnek égjen, leoltja. Meg lehet ezt a munkahelyen is csinálni, nem igaz? Aki feláll a géptől, kikapcsolja az áramot. Ha délelőttiök vagyunk és uzsonnaszünetet tartunk, eloltjuk a teremben a lámpákat. Ilyenkor lehet a terem sötét.

— Világos!

Vagy itt van például az anyaghordó lift. Minek jöjjön-menjen egy-két darabbal? Megvárjuk, míg annyi összegyűlik, hogy tele lesz. Kevesebb fordulónál kevesebbet fogyaszt. Hát nem? — mondja a magától értetődő dolgoknak kijáró beleegyezést kérő hangszíval, és a kenőecsetet az előtte levő tálkába vékonyan csorgó ragasztóba mártva vékony csíkot húz az összeillesztésre váró kiszabott, megvarrt cipőfőlőrész szélén.

Nézzé, itt a felsőbőr, itt a bélés. Ehhez elég ilyen keskeny sáv is, nem kell az egészét bemázolni, anélkül is megragad. Hamarabb is kész vagyok eggyel, és kevesebb ragasztót is használlok.

Néhány csöpp csak az egész!

Na ja, mert lassan engedem a tálba, hogy ne száradjon meg. Ez a pár csöpp pár ezer cipőnél már litereket jelent.

Aki a felsőrészeket varrja, sorra engedi a gép alá a kiszabott bőroket, s a túllalodon, mint óriási szabálytalan nyaklánc ereszkedik alá a cernán összefűzött felsőrészek áradata. A bór darabok közt utitvinál kisebb cernánszálak kötik.

Nagy Lajosné, a brigád mindenese, beosztása szerint „beugrottak brigádtagok

rint „beugró”, műszak végén sorra járja a gépeket és gyűjt.

Összeszedem a ládákba a kimaradt cernát. Ezt aztán legközelebb újra fel lehet használni. Ha a varró hosszú cernát hagy a felsőrészek között, pazarol. Minnek, ha elég ilyen picit is ráhagyásnak.

Kezdem érteni: egy-nél centiméterek, ezernél méterek. Nemrégiben lakkcipőket gyártottak. A kényes lakkbőr felsőrészek egymásra rétegezve összeragadtak, így hát közéjük selyempapír védőt voltak kénytelenek rakni. Gondolkoztak: a finom papír nemcsak drága, de könnyen szakad, vagy ha nem, akkor is csak egyszerűen használható. Kéne olcsóbbat, jobbat kitalálni. S lön: anyagszállító műanyag szálakból — hulladékból — kiszabták, megvarrták a lakkvédő borítókát. Azóta a cipők elkészültek, a maradó anyagból lett védőborítók megmaradtak — bármikor újra használhatók. A brigádvezető alig hallhatóan dünyögött maga elé: „Na ja, einfach”.

— Tessék?

Egyszerű, azt mondtam. Otthon mindig németül beszélek az édesanyjammal. Bácskából jöttünk ide 1950-ban. Itt tanultam meg magyarul. Itt, a gyárban.

Ifjúsági brigád. Ön már nem épp...

Tizenhat éve alakult a brigád, akkor még illett rá a név. En az életkorom szerint már mehetnék nyugdíjba. De ki tud innen csak úgy elmenni...

— Van olyan...

Na, ja, de nekem ez a második otthonom. És most ez a munkaverseny...

I. Zs.

Ötvenezer tonnával több szenet bányásztak

Ha nem is nagy arányban, de 50 000 tonnával túlteljesítették a felemelt évi termelési előirányzatuk esedékes részét a hazai szénbányászok. A minőséget jelző hőmennyiségi tervet is teljesítették, de ez a túltermelés nem arányban.

A szénbányászat eredeti 24,5 millió tonnás ideai ter-

vét 10 szabadnapos termelés beiktatásával és 280 ezer tonnával felelt meg. Jölehet a pihenőnapok feloldozása egymagában is jelentős többletmunkát kíván a bányászoktól, mégis arra vállalkoztak, hogy ezt is megtoldják: az év végéig 25,5 millió tonna szenet küldenek a felszínre.

Termelőszövetkezetek és ipari üzemek kooperációja

A mezőgazdasági termelőszövetkezetek kiegészítő tevékenysége, ezen belül az ipari munka — amely a szocialista gazdálkodó szervezetekkel, ipari üzemekkel, szolgáltató szervezetekkel kötött,

általában több éves szerződéseken alapszik — mind teljesebbé teszi az ipari termelés, szolgáltatás folyamát is. A tsz-ek kis eszközigényű, gazdaságos helyi fejlesztésekkel, többnyire már meglévő épületek átalakításával kivétel nélkül olyan termékeket gyártanak, amelyek hiányt pótolnak, illetve amelyek kis sorozatú gyártása a nagyiparnak nem gazdaságos. A termelőszövetkezeti üzemek nem gyártanak „elfekvő” készletet, áruik igen kelendőek.

Heves megye 54 tsz-éből 14 kedvezőtlen termőhelyi adottságú, ám az utóbbi években ezek a hegyvidéki üzemek egyre nagyobb jövedelemre tesznek szert ipari melléktermékeikből. Egyik-másik tsz valósággal felvirágoztat gazdálkodását, például a

pétervásárai Gárdonyi Tsz, amelynek 2200 hektár erdeje van, s a faanyag feldolgozására külön üzemet épített. Az évente mintegy 20 millió forintos termelési értéket adó üzem kapcsolatban van szintén az egész magyar bútorgyártással és a szerszámkészítő nagyiparral, s mind magasabb műszaki színvonalon készítik áruikat.

Egész évi foglalkoztatást biztosít 150 tsz-tag részére az a kooperáció, amelyre az újkirgói Aranykalász Tsz furnérlemezüzése szerződött. Az alapanyagot faipari vállalatoktól kapják. Évente mintegy 2,5 millió négyzetméter bútornémet készítenek és vágnak méretre. A tsz bruttó bevétele a faipari munkákból: évi 15 millió forint.